

ikke rigtig fornøjet med, at jeg havde brugt for mange Ord om det, han havde sagt. Det forekommer nu ikke mig, at det var saa meget, og det forekommer mig i det hele ikke, at jeg plejer at trætte Tinget med lange Taler; men jeg hævder dog min Ret til at bruge saa mange Ord, som jeg finder passende for at gøre det tydeligt for Tinget, hvad jeg har i Sinde at sige. Sagen er nemlig den, som det jo ogsaa vil være Tingets Medlemmer bekendt, da det saa ofte er konstateret, at der fra forskellige Sider er faldet og faldt mange nedsettende Ytringer om Fæstningen. Det er fornylig sagt her i Tinget — jeg tror af det ærede Medlem for Kjøbenhavns 9de Valgkreds (Hørdum) — denne Fæstning, som ingen Fæstning er. Et andet Medlem kaldte den en „raadden“ Fæstning, og andre havde sagt, at det var en Fæstning, der var til Vatter for Europa. Naar da et Medlem som det ærede Medlem for Bæstø Amts 1ste Valgkreds med den Myndighed, der er ham egen, og som ligger baade i den Maade, hvorpaa han taler, og til Dels i den Stilling, han tidligere har indtaget, kommer og siger, at det er en usfuldstændig Fæstning, saa vil enhver kunne forstaa, at det er mig om at gøre at udtale, at jeg ikke hylder dette Standpunkt. Hvis jeg ogsaa mente, at Fæstningen er usfuldstændig, saa maatte det ogsaa være min Mening, at man hurtigst mulig skulde gøre den fuldstændig, og man vilde da ikke kunne forstaa eller tro paa det, jeg ved forskellige Lejligheder har sagt, nemlig, at jeg mente, at vi foreløbig kunde stoppe op med at bygge Fæstningsværker. Derfor er det nødvendigt at pointere det stærkt. Naar det ærede Medlem var misfornøjet med det Billede, jeg brugte, da forbeholder jeg mig Ret til at bruge de Billeder, jeg anser for passende, og jeg tror, at Billedet var meget oplysende, ligesom det ogsaa lod til, at det ærede Medlem syntes det samme, thi han gik selv videre med Billedet og var fuldstændig inde derpaa. For Resten glædede det mig, at det ærede Medlem og jeg vare enige i Realiteten i det, vi tale om. Han indrømmede, at det var rigtigt, naar jeg sagde, at Fæstningen var fuldstændig efter de Argumenter, jeg brugte, og jeg skal gerne indrømme, at Fæstningen vel kan blive stærkere; det kan

jeg ikke nægte, det er en Egenkab, som er fælles for alle Fæstninger; jeg kender ikke en Fæstning i Europa, om hvilken man ikke skulde kunne tænke sig, at den kunde blive stærkere. Jeg har tænkt mig Muligheden af, at hans, efter min Mening urigtige, Opfattelse af Fæstningen hidrørte fra en eller anden sagtyndig, der ved at omtale Fæstningen havde givet ham denne Anskuelse. Han mente nu, at det ikke var Tilfældet, og at den mest sagtyndige, der havde vejledet ham, var mig selv, eller rettere de Forslag, jeg havde forelagt tidligere. Jeg tror, at det ærede Medlem har glemt noget af Befæstningsagens historiske Udvikling; ellers vilde han næppe have sagt det, og da det er mig om at gøre her at konstatere, at jeg ikke skifter Mening saaledes, at jeg en Dag har en Mening og en anden Dag en anden om, hvor meget eller hvor lidt Fæstning vi skulle have, vil jeg tillade mig at oplyse — jeg haaber, jeg skal kunne gøre det uden at trætte det ærede Ting — hvorledes det i saa Henseende forholder sig. Det vil da vistnok erindres, at, efter at vi i 1880 havde faaet Hærloven forandret paa en efter Omstændighederne ret tilfredsstillende Maade, var det Regeringen magtpaaliggende at faa Befæstningspørgsmaalet løst, og at der i de nærmeste tre paafølgende Samlinger — i 1881, 1882 og 1883 — blev forelagt først Landstinget og dernæst ogsaa dette Ting Befæstningslovsforslag. Disse Befæstningslovsforslag vare temmelig omfattende. Wedens der nemlig af tidligere Ministre, f. Eks. af den nuværende ærede Folketingsmand for Frederiksborg Amts 1ste Valgkreds (C. Thomsen) i 1873 var fremsat et mindre Lovforslag, som paa en Maade blev optaget af den senere Krigsminister General Gaffner, blev der nu forelagt mere vidtgaaende Forslag. Man havde nemlig at indvende imod det første Forslag, at man ikke deraf kunde se, hvor meget man egentlig vilde have, og derfor kom man altid med disse store overdrevne Summer som Hundreder af Millioner, idet man ikke troede at kunne slutte fra det Lidet, der blev forlangt til, at man ikke vilde have meget mere. Derfor besluttede Regeringen i nogle Samlinger efter hinanden at fremlægge disse fuldstændige Lovforslag, og det var den nuværende Marineminister, der den Gang var Krigsminister, der